

SFS 2000:126

Utkom från trycket
den 11 april 2000

Lag om ändring i skadeståndslagen (1972:207);

utfärdad den 30 mars 2000.

Enligt riksdagens beslut¹ föreskrivs att det i skadeståndslagen (1972:207) skall införas en ny paragraf, 6 kap. 5 §, av följande lydelse.

6 kap.

5 § En skadelidande som har tillerkänts skadestånd för lidande enligt 1 kap. 3 § skall inte förpliktas att ersätta den skadeståndsskyldiges rättegångskostnader i ett mål där skadestånd på grund av brottet prövas. Detta gäller dock inte om särskilda skäl föranleder annat.

Om det finns särskilda skäl gäller vad som sägs i första stycket första meningen också en skadelidande som enligt 5 kap. 1 § första stycket 3 har tillerkänts skadestånd på grund av brott för sveda och värk, lyte eller annat stadigvarande men eller olägenheter i övrigt till följd av skadan.

Undantag från vad som sägs i första och andra styckena får göras i fråga om sådana kostnader som den skadelidande har orsakat genom att uppträda på ett sätt som avses i 18 kap. 3 eller 6 § eller 31 kap. 4 § rättegångsbalken.

Denna lag träder i kraft den 1 maj 2000. Den nya bestämmelsen skall dock endast tillämpas i de fall yrkandet om skadestånd har framställts efter ikraftträdandet.

På regeringens vägnar

LAILA FREIVALDS

Dag Mattsson
(Justitiedepartementet)

¹ Prop. 1999/2000:47, bet. 1999/2000:LU14, rskr. 1999/2000:164.

